

TEKST 123: Nieder-Altaich klosterkrønike: Om påbegyndelsen af Den Store Tyske Pilgrimsrejse i 1064-65

I 1064-65 drog flere tusinde tyskere afsted på pilgrimsrejse mod det Hellige Land. De tyske pilgrimme var udsat for mord, overfald og chikane, hvilket i Europa forstærkede den fjendtlige stemning mod muslimerne. Kilden stammer fra benediktinerklostret i Niederaltaich i Bayern og er skrevet mellem 1073 og 1076.

I året 1065 flokkedes en stor menneskemængde mod Jerusalem for at bede ved Kristi Hellige Grav. Hvem ville tro på størrelsen af den mængde af nationer, som drog afsted dertil. Eftersom meget passende kan fortælles om denne ekspedition, håber jeg, at ingen vil finde det kedsommeligt, hvis jeg løseligt beretter om et par detaljer. Blandt dem, der påtog sig denne rejse, var dens ledere: Siegfried, ærkebiskop af Mainz, William, ærkebiskop af Trier, Otto, biskop af Regensburg, og biskop Günther af Bamberg. Den sidste ansås på den tid for at være en ærefuld støtte for hele det tyske kongerige. De, som kendte ham indgående, gjorde gældende, at han til fuldkommenhed legemliggjorde mange dyder. Sådanne mængder af grever og fyrster, rige og fattige, sluttede sig til disse lederes pilgrimsrejse, at deres antal formentlig oversteg tolv tusinde.

Da de havde krydset floden Donau, var de fra alle sider omgivet af faren for røveri og tilfange-tagelse, men de undgik disse farer ved behændighed og årvågenhed og nåede endelig Konstantinopel. Biskop Günther gjorde sådan et indtryk, at byzantinerne stirrede overrasket på ham, idet de ikke antog ham for at være en biskop, men for at være konge over romerne¹ forklædt som biskop, eftersom han kun i forklædning ville være i stand til at rejse til Herrens Hellige Grav gennem det byzantinske rige.

Efter nogle dages rejse nåede pilgrimmene Lattakieh,² idet de rejste langs forskellige snævre og farlige veje, som biskop Günther beskrev, da han skrev til sine venner derhjemme: "*I sandhed, brødre, vi gik gennem ild og vand, og endelig ledte Vorherre os til et sted, som Evangeliet kalder for Lattakieh, i Syrien. Vi klarede os imod vantroens tjenere, ungarerne, og mod svigefulde, bulgarske banditter. Vi jog de skamløse horekarle af Uzi-folket på flugt og mødte de stolte og kejserlige grækere fra Konstantinopel. Vi led under angreb fra rumænerne, hvis hærgen var værre end noget menneske eller dyrs, vi har været igennem mange vanskeligheder, men større prøvelser ligger forude*".

Efter et par dages ophold i Lattakieh, drog de ud for at møde de mange, som dagligt vendte tilbage fra Jerusalem. Disse mænd rapporterede om død og lidelser, som utallige af deres rejsefæller og de selv havde måttet lide, og de fremviste endnu blødende sår. De erklærede højlydt, at det ikke var muligt for nogle at rejse ad den rute, fordi det mest barbariske araberfolk havde erobret hele dette område, og tørstede efter menneskeblod.

¹ konge af romerne: Kejser over det hellige tysk-romerske rige

² Lattakieh: eller Latakia - havneby ved den nordsyriske kyst

Så, hvad skulle de gøre? Hvor skulle de vende sig? De besluttede rask at sætte deres frygt til side og stole på Vorherre, idet de vidste, at de var Hans, uanset om de var levende eller døde, og med styrkede hjerter satte de af sted mod den hellige by gennem hedningenes lande.

- 5 J. M. Rosenløv & M. Pihl: *Korstogene – Islams ekspansion og kristen modoffensiv* (2014)

*Nieder-Altai*ch klosterkrønike, oversat af Michael Pihl efter E. Hallam (red.) *Chronicles of the Crusades - Eye-witness accounts of the wars between Christianity and Islam*, Bramley Books 1989/1997, s.33-34.